

ທ່າລາຍໂລກແຫ່ງຄວາມມິດງຽບ: ເລື່ອງລາວຂອງ ນັກແປພາສາມື ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ

ໃນທຸກໆປີທົ່ວໂລກໄດ້ມີການສະເຫຼີມສະຫຼອງວັນພາສາມືສາກົນ ໃນວັນທີ 23 ກັນຍາ ຄຽງຄູ່ກັບ ການສະເຫຼີມສະຫຼອງ ສັບປະດາສາກົນຄົນບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ເຊິ່ງມັນກົງກັບວັນສ້າງຕັ້ງສະຫະພັນຄົນບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ທີ່ໄດ້ ສ້າງຕັ້ງມາແຕ່ວັນທີ 23 ເດືອນ ກັນຍາ ປີ 1951.

ສໍາລັບຄົນໂດຍສ່ວນໃຫຍ່, ການທີ່ຈະກາຍເປັນນັກສະແດງທີ່ມີສື່ສຽງໂດ່ງດັງທາງໂທລະພາບນັ້ນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ ຄວາມ ພະຍາຍາມ ແລະ ເວລາຫຼາຍປົກກວ່າຈະຮັດໄດ້, ແຕ່ສໍາລັບ ໂສພາພອນ ເຮືອງລິດ ແລ້ວ ເສັ້ນທາງສູ່ຈໍໂທລະພາບ ແມ່ນ ແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຄິດຢາສິ້ນເຊີງ.

ສໍາລັບ ໂສພາພອນ ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະສັງເກດເຫັນວ່າ ລາວເປັນແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ປາກົດຢູ່ໃນກອບສີ່ຫຼ່ຽມນ້ອຍໆຢູ່ແຈ ດ້ານລຸ່ມຂອງໂທລະພາບເວລາຖ່າຍທອດສົດການຖະແຫຼງຂ່າວການລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19. ເຖິງລາວຈະປົກປິດປາກ-ດັງ, ແຕ່ລາວຍັງຮັກສາທ່າທາງເວລາທີ່ລາວກໍາລັງແປພາສາມື ແລະ ບາງຄັ້ງກໍ່ໃຊ້ຮ່າງກາຍຂອງ ລາວເພື່ອສື່ສານກັບຜູ້ພິການທາງການໄດ້ຍິນ ເຊິ່ງລາວພະຍາຍາມອະທິບາຍຄໍາເວົ້າຂອງທຸກໆຄົນທີ່ຖະແຫຼງຂ່າວໃນການ ລາຍງານປະຈໍາວັນ. ແຕ່ມີໃຜຮູ້ບໍ່ວ່າ ລາວແມ່ນໃຜ? ລາວມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອອກອາກາດນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ຍ້ອນ ສາເຫດໃດລາວຈຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນໃນການຖະແຫຼງຂ່າວທາງໂທລະພາບ?

ໂສພາພອນ ບໍ່ເຄີຍຮຽນພາສາມືມາກ່ອນເລີຍ, ແຕ່ວ່າ ລາວເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍໝູ່ເພື່ອນທີ່ດີ ຜູ້ທີ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ. ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ລາວເລີ່ມຮຽນພາສາດັ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນເພື່ອສື່ສານກັບໝູ່ ເພື່ອນເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼາຍປີຕໍ່ມາ, ໂສພາພອນກໍ່ໄດ້ສ້າງຄອບຄົວ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຕາມປົກກະຕິ. ການຮຽນພາສາມືຂອງລາວ ເບິ່ງຄືວ່າຈະສິ້ນສຸດລົງ, ດັ່ງນັ້ນ ລາວຍັງຈະສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນທົ່ວໂລກໄດ້ ຫຼື ບໍ່?

10 ປີຕໍ່ມາ, ໃນຄະນະທີ່ລາວກໍາລັງຢ່າງຫຼິ້ນຢູ່ແຄມຂອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າສະຫວັນເປັນໃຈຫຼືບໍ່ທີ່ໄດ້ນໍາພາໂສພາພອນ ໃຫ້ມາ ພົບກັບ ນາງ ຈັນລິດ ໂສມງາມ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ. ການພົບກັນຂອງພວກເຂົາທັງສອງຄົນໃນ ຄັ້ງນັ້ນຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນຫຼາຍ, ຈັນລິດ ຄິດວ່າ ໂສພາພອນ ຄົງຈະຫຼຸໜວກຄືຕົນເອງ, ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນລາວ ຄົນໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາສາມືໄດ້. ເຖິງວ່າມັນຈະຜ່ານໄປຫຼາຍປີກໍ່ຕໍ່ມາ ແຕ່ທັກສະພາສາມືຂອງ ໂສພາພອນກໍ່ຍັງ ສາມາດສື່ສານໄດ້ຢູ່ ແລະ ຄວາມມຸ່ງຫວັງໃນການຮຽນພາສາມືຂອງລາວກໍ່ບໍ່ເຄີຍຫາຍໄປ.

ໃນເວລານັ້ນເອງ, ຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນພາສາມືຂອງລາວກໍ່ຫວນຄືນກັບມາໃນທັນທີທັນເລີຍ ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ ເຂົ້າຫາຜູ້ທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ເພື່ອພະຍາຍາມປັບປຸງຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານພາສາມືຂອງຕົນເອງ. ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ, ໂສພາພອນ ໄດ້ມີໂອກາດໄດ້ພົບປະກັບບົກຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສັງເກດ ເຫັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການສະຖານທີ່ທີ່ຈະສອນພາສາມືແຫ່ງໃໝ່ໃຫ້ກັບໄວໜຸ່ມທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ເພື່ອ ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າເຖິງໂອກາດທີ່ດີຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຂອງບຸກຄົນທີ່ມີນໍ້າໃຈ, ໂສພາພອນຈຶ່ງໄດ້ກໍ່ ຕັ້ງສູນມືແຫ່ງຄວາມຫວັງ ຂຶ້ນມາ.

ໂສພາພອນ ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ລາວໄດ້ຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນມີຄວາມຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ. ນອກຈາກນີ້, ລາວຍັງຮູ້ສຶກວ່າຊີວິດຂອງລາວມີຄວາມໝາຍ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ໄດ້ສົ່ງເສີມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນ ນັກຮຽນຂອງລາວ. “ເຖິງຂ້ອຍຈະສູ້ຢູ່ຄົນດຽວ, ແຕ່ພວກນັກຮຽນກໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສາມາດຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວມາໄດ້,” ໂສພາພອນຍັງໄດ້ເຫຼົ້າຕື່ມອີກວ່າ, “ເວລາທີ່ພວກນັກຮຽນເອີ້ນຂ້ອຍວ່າ ແມ່, ຂ້ອຍຮູ້ເລີຍວ່າຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ທຸ່ມເທໝົດທຸກຢ່າງເພື່ອນ້ອງໆນັກຮຽນ. ຂ້ອຍຈະຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງພວກເຂົາແກ່ຂ້ອຍ.”

ໂສພາພອນ ສືບຕໍ່ຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອນສະໜິດຂອງລາວ, ຈັນລິດ, ໜຶ່ງໃນບັນດາຄູສອນພາສາມື ຢູ່ ສູນມິແຫ່ງຄວາມຫວັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ອາຍຸຂອງພວກເຂົາຈະໄລ່ເລ່ຍກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຈັນລອດຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນເອງໄດ້ພາດໂອກາດທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍຢ່າງໃນການຮຽນຮູ້ທີ່ໂສພາພອນໄດ້ຮັບ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ຈັນລິດ ບໍ່ເຄີຍສື່ສານກັບຄົນອື່ນເລີຍ ແມ້ແຕ່ບົດຮຽນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ງ່າຍດາຍໃນຊີວິດ ເຊັ່ນ ‘ສິ່ງທີ່ຄວນ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ’, ເຊິ່ງມັນເປັນກິດຈະກຳພື້ນຖານສໍາລັບພວກເຮົາຫຼາຍຄົນ, ເດັກທີ່ບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນຈຳນວນຫຼາຍຂາດໂອກາດໃນຮຽນຮູ້, ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ສູນແຫ່ງຄວາມຫວັງໄດ້ ສອນ ແລະ ເຮັດເພື່ອຜູ້ທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ກ່ອນການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໃນປີ 2020, ໂສພາພອນ ໄດ້ເລີ່ມໃນການສະໜັບສະໜູນບຸກຄົນທີ່ບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນສຽງທົ່ວປະເທດ ໂດຍກວນຮ່ວມມືກັບ ເວີລດເອດຢູເຄຊັນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ ເພື່ອຊ່ວຍພັດທະນາວິດີໂອສັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ. ຈາກນັ້ນ ສູນຂ່າວສານການແພດສຸຂະສິກສາ, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ເລີ່ມທະແຫຼ່ງຂ່າວອອກອາກາດສົດກ່ຽວກັບການລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19, ໂສພາພອນ ກໍ່ໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ມີສື່ສຽງໂດ່ງດັງ ແລະ ເປັນທີ່ຕ້ອງການ. ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຄົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງສຸຂະພາບໄດ້, ໂສພາພອນຖືກເຊີນໄປຮ່ວຖະແຫຼ່ງຂ່າວໃນນາມນັກແປພາສາມືໃນຊ່ວງໄລຍະການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ. ໃນເມື່ອການຮັບມືກັບການລະບາດຂອງລັດຖະບານລາວກ່ຽວກັບສະຖານະການສຸກເສີນໄດ້ມີປະສິດຕິພາບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະຖານະການການລະບາດໃນຄັ້ງນັ້ນດີຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ການຖະແຫຼ່ງຂ່າວປະຈໍາວັນຈຶ່ງໄດ້ຢຸດຕິລົງ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໃນຄັ້ງທີ່ສອງ ໃນເດືອນເມສາ ປີນີ້, ບັນດາບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນທົ່ວປະເທດ ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການຂໍ້ມູນທີ່ສໍາຄັນໃນການປ້ອງກັນພວກເຂົາເອງ ແລະ ຄອບຄົວຈາກການຕິດເຊື້ອພາຍໃນຊຸມຊົນ, ແລະ ຍ້ອນວ່າ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເອງກໍ່ບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບພວກເຂົາໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສື່ສານເປັນພາສາມືໄດ້. ປາກົດວ່າ, ໂສພາພອນໄດ້ຮັບໂທລະສັບ ຫຼາຍໆສາຍຈາກຈາກສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງຜູ້ທີ່ຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ວ່າພວກເຂົາມີຄວາມກັງວົນ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ໂສພາພອນມາຮ່ວມຖະແຫຼ່ງຂ່າວອີກຄັ້ງ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ.

ເຖິງວ່າໂສພາພອນພ້ອມທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອ ແຕ່ວ່າ ສູນຂ່າວສານການແພດສຸຂະສິກສາກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສະໜອງທາງດ້ານງົບປະມານ. “ຂ້ອຍໄດ້ບອກກັບສູນຂ່າວສານການແພດສຸຂະສິກສາ ວ່າ ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ບັນດາເພື່ອນໆຂອງຂ້ອຍຮູ້ສຶກຢ້ານ ແລະ ຂ້ອຍຕ້ອງການຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາໃຫ້ເຂົາໃຈ”. ເປັນເວລາເກືອບສອງເດືອນ ທີ່ ໂສພາພອນ ໄດ້ແປພາສາມືໂດຍບໍ່ຮັບຄ່າໃດໆ. ແຕ່ກໍ່ຂໍຂອບໃຈຫຼາຍໆທີ່ ສູນຂ່າວສານການແພດສຸຂະສິກສາ ໄດ້ຮ່ວມມືກັບ ອົງການແພລນສາກິນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ ເພື່ອສະໜອງທຶນຈໍານວນໜຶ່ງ ໃຫ້ແກ່ໂສພາພອນ ໄດ້ສືບຕໍ່ວຽກທີ່ສໍາຄັນຂອງລາວ. ຕໍ່ມາອົງການເວີລດເອດຢູເຄຊັນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ ໄດ້ສະໜັບສະໜູນໂສພາພອນໂດຍກົງໃນການສືບຕໍ່ແປພາສາມື ໃນວຽກງານຖະແຫຼ່ງ

ຂ່າວກ່ຽວກັບພະຍາດໂຄວິດ-19 ແລະ ນອກຈາກນີ້, UNDP ໄດ້ສະໜັບສະໜູນການຝຶກອົບຮົມນັກແປພາສາມີໄວໜຸ່ມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ຄົນທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ໂສພາພອນ ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະປຸກຈິດສໍານຶກ ກ່ຽວກັບ ອຸປະສັກ ແລະ ສິ່ງທ້າຍທາຍຕ່າງ ທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ໄດ້ປະສົບພົບພໍ້ ແລະ ບໍ່ຖືກກ່າວຂານພາຍໃນຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນໃນໄລຍະສຸກເສີນທີ່ມີການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19. ເນື້ອໃນຈິດໃຈທີ່ທາງໂສພາພອນຢາກບອກກ່າວກໍຄື ການເຂົ້າເຖິງ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແມ່ນແມ່ນສໍາຄັນ ແລະ ຈໍາເປັນຫຼາຍ ເພາະມັນສາມາດຊ່ວຍປົກປ້ອງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນໄດ້.

ປັດຈຸບັນນີ້, ທົ່ວປະເທດມີນັກແປພາສາມີທີ່ແກ່ງ ແລະ ອຸທິດຕົນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນ ທົ່ວປະເທດລາວມີໜ້ອຍກວ່າ 10 ຄົນ. ໂສພາພອນ ເຊື່ອວ່າ ພວກເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍໃນການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ນັກແປພາສາມີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການແປພາສາມີມີຄວາມພ້ອມ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງທຸກຊື່ງເຂດວຽກງານ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນໄລຍະສຸກເສີນເທົ່ານັ້ນ. ຫຼາຍຄົນອາດຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ, ພາສາມີບໍ່ແມ່ນພາສາສາກົນທີ່ສາມາດສື່ສານກັນໄດ້ທົ່ວໂລກເປັນພາສາດຽວ, ແຕ່ພາສາມີແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມແຕ່ລະຊາດ-ພາສາ ເຊັ່ນ ພາສາມີທີ່ເປັນພາສາລາວ ແຕກຕ່າງຈາກພາສາມີທີ່ເປັນພາສາອັງກິດ ໂດຍຮູບແບບຕົວອັກສອນ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງປະໂຫຍກ. ຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມພາສາມີທີ່ເປັນພາສາລາວແມ່ນຍັງບໍ່ທັນມີເທື່ອ ສະນັ້ນ ມັນຍັງມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການຝຶກອົບຮົມພາສາມີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງການນາຍແປພາສາມີອີກດ້ວຍ ໃນປັດຈຸບັນ ຈາກການປະເມີນຈໍານວນຜູ້ທີ່ມີຄວາມບົກຜ່ອງທາງການໄດ້ຍິນທົ່ວປະເທດມີເກືອບ **80,000** ຄົນຈາກການສາຫຼວດປະຊາກອນຂອງສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດປີ 2015 ແລະ 2020.

ໂສພາພອນແບ່ງປັນວ່າ "ຄົນຫຸໜວກ ເປັນເໝືອນດັ່ງຂອງຂວັນ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ເຖິງສຽງອັນດຽວກັນ, ຄວາມຮູ້ສຶກອັນດຽວກັນ ແລະ ພາສາອັນດຽວກັນ. ໃນໂລກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ບໍ່ມີການຈໍາແນກເຊື້ອຊາດ, ບໍ່ມີສີຜິວ ແລະ ບໍ່ມີພາສາອື່ນໃດ. ເຊິ່ງສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດກໍຄື, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນຄອບຄົວທີ່ທຸກຄົນເວົ້າພາສາດຽວກັນດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ກັນຢູ່ສະເໝີ."

ມາຮອດປະຈຸບັນນີ້, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆ ເຊັ່ນວ່າ: ອົງການແພລນສາກົນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ, ເວີລດ໌ເອດຢູເຄຊັນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ, UNDP ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພາກລັດ, ສູນມີແຫ່ງຄວາມຫວັງ ແລະ ໂດຍການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການແປພາສາມີຈາກຫຼາຍພາກສ່ວນ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ລັດຖະບານກໍແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເປັນເຈົ້າການໃນຮັບເອົາການສະໜັບສະໜູນວຽກງານດັ່ງກ່າວຈາກບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

ຂຽນໂດຍ:

- ນ. ອັກສອນທິບ ສີມວໍລະຈິດ, ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຝ່າຍການສື່ສານ, ອົງການ UNDP ປະຈໍາ ສປປ ລາວ
- ທ. ນ້ອຍ ພຣົມສຸວັນ, ຫົວໜ້າພະແນກສື່ສານ, ອົງການແພລນສາກົນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ
- ທ. ສຸລິຍາ ອຸນາວົງ, ຜູ້ຮັບຜິດຊອບດ້ານການພົວພັນ ແລະ ຕິດຕໍ່ສື່ສານ, ອົງການ ເວີລດ໌ເອດຢູເຄຊັນ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ